

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint, negyedévre 2 forint. *Elgyes szám* ára 16 krajczár.

UJ FOLYAM. VIII. KÖTET.

17. SZÁM.

BUDAPEST, 1889. OKTÓBER 27.

Fekete kávé mellett.

— Mégis jó konstitúciónk van nekünk.

— Ugyan ne mókázzék az úr! Hát a fekete-sárga zászló?...

— Nojst' épen azért! vagy nem kell ahhoz jó konstitúció, hogy efféle is elnyeljük?

— Hiszen most már valóságos paradicsom a mi szép hazánk.

— Szeretném tudni, hogy miért?

— Hát 'sz nincs deficit.

— Jaj, akkor még várni kell, míg a deficit elosztása végett mindenünkből kivetkőzhetnek: az lesz az igazi paradicsomi állapot.

— Különös pechje van ennek a csés k. hadseregnek.

— Valjon.

— Legelőbb is elmulasztotta feltalálni a puska-port.

— No, az az egy!

— Azután el felejtette feltalálni a füsttelen puska-port.

— No, hát hiszen... igaz... de még mindig feltalálhatja a büztelen kvárglit.

HETI RIGMUS.

Zászlótartók.

Zászlótartók vitézségét
Megőrizte a történet,
Hej, a zászlók védelmében,
De sok derék szív elvérzett!

Nem is voltak olyan sokan,
Mert nagy dolog volt a tisztség,
S a szent eszmék lobogóit
Mégis jól megvédelmezték.

S ma már minden dicső eszme
Lobogója lehanyagló:
Pedig, pedig manapság már
Minden ember — zászlótartó!

Krónika.

* *Az isten népe* már mégis csak mink vagyunk; mert például az oroszokat, osztrákokat, olaszokat, görögöket, törököket csak a német császár látogatja meg, de minket maga a jó isten látogatott meg — azzal a sárga-fekete dologgal.

* *Bauer* közös krixminiszter már elrendelte a «k. und k.» használatát a hadseregben. Hát a svaarzelb zászlót kirendelte-e már abból a félből, a melyik az «und» után következik? «Hja, Bauer, az más!»

* «*A hét*» cím alatt Kiss József lapot indít. *Irói körökben* nagy reményekkel néznek a *hét* elébe, mert csak két hét kell még hozzá *s huszonegy* lesz belőle.

* *Atticus* röpiratot írt. Azt mondja, hogy a szabadság hanyatlóban van nálunk. Hiszen csak most arattott újabb diadalt a Házban a sárga-fekete zászló megszavazásánál.

Mujkos Demeterék imitt-amott.

— Gyuri öcsém!

— No!

— Te nem régen voltál itt diák, hát mondj már valami nevezetességet, hadd lássuk azt is.

Ez kemény dió volt Gyuri öcsénknek. Soha ő egyéb nevezetességet nem látott Budapesten, mint a Szent-Gellért hegyet, Csatár Zsigó képviselőt és azt a bazilikát, a ki olyan furcsán épül, hogy ha az alja készen vån, akkor hiányzik a teteje, ha meg a teteje van készen, akkor nincs készen az alja. Valjon hát ezeket mutogassa meg a Demi bátyjának?

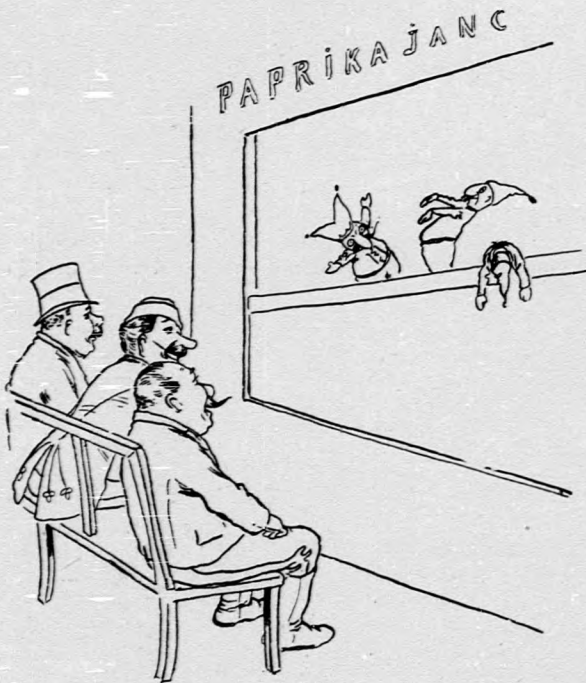
— Már hogy mi légyen az a nevezetesség, a kit Demi bátyám firtat?

— Hát olyan, a kit pallérozódás kedvéért okos emberek is meg szoktak látogatni.

— Vagy úgy! No, akkor fogadjunk egy fijkert, — mer' a lóvasútra többet nem ülünk, mivelhogy azon csalnak, — aztán gyerünk a városligetbe.

— Mi van ott?

— Majd meglátja, Demi bátyám.

S mentek egyenesen a paprikajancsi színházba. Hej, volt is nagy gudium arra, a mit ott Demi bátya látott.

— A nagyapjának sem hiszem, hogy nem igazi ember mókázik ott, — fakadt ki a nagy elégteltség Demeter bátyánkból.

— Pedig csak komédia.

— Hm! hát ez, hát az az «irodalom és művészet», a kirül mindennap látom, hogy írnak az újságokban, csak azt nem tudom, hogy mit?

— Ez a'.

— No azt már nem csodálom, hogy ilyen helyeket az okos emberek is meglátogatnak.

— Ha tudná, Demi bátyám, hogy Deák Ferencz is ide járt, ha egy kis jó kedvet akart magának szerezni.

— Mégis csak jó a német is valamire, — adta meg az igazságot Demeter bátya, — aztán mikor már nagyon elővette a sok kaczagás miatt az oldalnyílalás, indítványozta, hogy most már nézzenek meg más nevezetességet.

Gyuri öcsém vitte egyenesen a lóversenyre.

Hűj! mennyi sokadalom!

Nézi Demi bácsi a futtatást, nézi és nem tud belőle okos lenni.

Annyit lát, hogy ugri-füles, tarka ruhás maskarák nyakra-főre vágatnak a lovakon körös-körül, de ennél különb multság falu helyen az ördög-motólla.

— Te Gyuri! kik ezek itt?

— Kik-e? mind nagy urak.

— Okos emberek, te?

— Már hogyné volna okos, mikor mind csupa mágnás, meg fertály-mágnás.

Demi bátya megcsóvalta a fejét.

— Becsapsz, Gyuri.

— Vakuljak meg, ha nem igaz.

— Hiszen én nem vagyok se mágnás, se nagy úr, se okos ember, de pénzért még se mutogatnám magamat.

De íme: akkor látják, hogy a vidékükbeli gróf lovásza fut el előttük.

— Nézd csak, a Lipi lovász.

— Az a'! Hej Lipi! — ordít rá Gyuri, — hova sietsz olyan nagyon?

— Első akarok lenni, — nyavit az vissza düllyedt szemekkel.

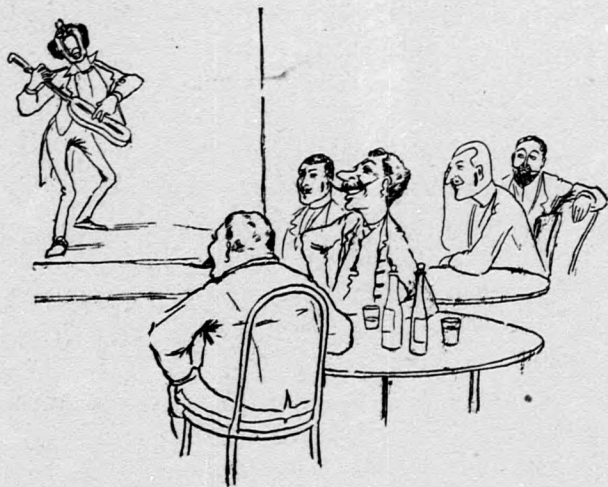
— Első? bolond, akkor ne szaladj úgy! — magyarázta Gyuri, — ne szaladj úgy, mert túl szaladsz a czélon. Ha egy kicsit lassubb lépésben mégy, mire amazok másodsor teszik meg a kerület, épen a hátadba kerülnek és te érhetsz be legelsőnek. Ne rohanj no!

De a Lipi lovász nem hallgatott a jó tanácsra, elszaladt a többi után utolsónak, ellenben hallgatott rájuk egy rendőr, a ki az illetlen beavatkozás miatt kitelepítette őket a néző térről.

Úgy bandukoltak el a «Kék macskába».

— Aj beh buta! aj beh bolond! — ragyogott a

Demeter bátya^{cs} arca, — miféle nyelven kornyikál az a szelen hizlalt?

— Úgy pedzem, hogy cs. és k. nyelven.

— Már akármin, de meg kell neki adni, hogy remekbe sem lehetne furcsábbat faragni. Ez már teszi, Gyuri öcsém.

— Látja, Demi bátyám: mire nem jó az, hogy Béccsel közös ügyes állapotban élünk. A nélkül, hol fognánk mink magunknak bolondot, a ki óra számra ordíjjon a mulattatásunkra, mikor pedig nem is arra való a torka!

— Hát aztán most már mutogasd meg, hogy kik azok az okos urak, a kik ide járnak?

— Nézzen körül, Demi bátyám: az a harmincz, negyven ottan mind képviselő.

— Aj te, hallám!

— Amazok ott bírák, miniszteri hivatalnokok.

— Tytyty!

— Azok ott főrangú urak.

— Tytytyty!

— Aztán ha személyesen is meg akar velük ismerkedni, hát az is meg lehet.

— Hogy, te?

— Elmegyünk egy kis művészi estélyre.

— Hova, te?

— Hova-e? hát nem tudja, hogy a párisi világkiállításra mentünkben beálltunk mink is írónak és művészeknek?

— Az ám! Nézd csak, már el is felejtettem.

— No hát felmegyünk oda, a «magunk klubjába», — mer' ezt így kell mondani.

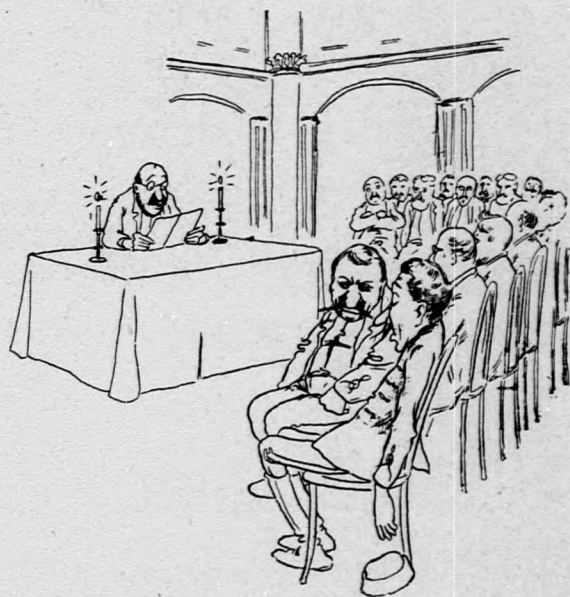
— Gyerünk.

Az írók és művészek társaságában válogatott társaság volt együtt; épen «műlapot» csinált valamelyik a bakarában, azaz: kunststücköt.

Nosza, a mint meglátják a két jóképű vidéki tagtársat, rögtön «nagyságos úr»-nak titulálják őket és tisztelettel helyet szorítanak nekik a kerek asztal mellett....

...Demeter bátya, mikor hajnalban haza felé bandukoltak, kénytelen volt bevallani az öccsének, hogy: «de már azt meg kell adni, hogy ezek okos emberek!»

Úgy mentek másnap az akadémia ülésére.

Ott Gyuri öcsénk nyomban elaludt; Demeter bátya alig bírta őt felkényökölni:

— Gyuri! Gyuri! ébredj fel! Becsaptál, semmire való! Azt elhiszem, hogy a paprikajancsiba, két macskába, löversenyre, írói körbe nevezetes és okos emberek járnak, de hogy ide okos ember betegye a lábát, azt a nagyapád lelkeüdvességéért sem hiszem el — Gyerünk!

U j k i a d á s.

Szegény poeta! Már három kötet
Versével ért el nagyszerű hatást,
De az a vágya sohsem teljesült,
Hogy adhasson egy «ujabb kiadást».

S im, hogy megnősült, vágya hogy betelt!...
Divatos öltöny, napról napra más,
Báli ruhák, köpenykék, kalapok...
Szóval mindennap «ujabb kiadás». G. M.

Budapest, 1883 október 25.

Posscriptum.* Eszembe jut erről egy megtörtént történet, melynek hősnője a mi kedves művésznőnk. Néhány évvel ezelőtt történt, hogy Rip van Winkle premiérje után egy bizonyos fővárosi lap nagyon tiszteletreméltó kritikusa kiméletlenül rántotta sárba Pálmai Ilka megérdemelt babérjait. A kritikus, nevezük őt, dr. Kendeynek, rossz hirben állott a színházaknál, mivel kritikái kérlelhetlen szigorral, sőt némelykor igazságtalanul voltak megírva, miért is a művészek kerültek társaságát.

Megesett azonban, hogy Pálmai Ilka fürdőre utazván, a vasúti coupéban véletlenül együvé került dr. Kendeyvel, ki ugyanazon vonalon utazott valamerre. Kettőjükön kívül még egy ismeretlen úri egyén ült a coupéban, kinek a beszédesség és fecsegési hajlam nem tarozott gyengéi közé; ez nemsokára fölvette a beszéd fonalát és a társalgás csakhamar művészetről, színházakról, különösen a népszínházról folyt tovább. Az ismeretlen úri ember elbeszélte, hogy elutazása előtti estén megnézte Rip van Winklét, de — csalódott várakozásaiban. Különösen a primadonna nem tetszett neki; hangja gyenge és kellemetlen, játéka túlzott és komikuma hatástalan. Csodálja, hogy annyira magasztalják, sőt hogy a közönség még képes őt meghallgatni.

— Nem gondolja ön is, — fordult szomszédjához, — hogy jobb volna Pálmait eltávolítani a népszínházról?

— Nem volna szíves — válaszolt dr. Kendey — ezt Pálmai Ilka asszonynak mondani meg? Ime, itt ül, szemben önnel!

Tableau! Az ismeretlen úr izgett-mozgott helyén és végtelen zavarban volt, de sem Pálmai, sem dr. Kendey nem akart segíteni kellemetlen helyzetén. Végre dadogva-hebegve kezdett mentegődni.

— Ezer bocsánat, nagysád; valóban nagyon rosszul voltam tegnap és nem követtem elég figyelemmel az előadást. Azonkívül is az operettnek csak egy kis részét hallottam, melyben nagysád keveset énekelt. De megvallom, előbbi téves véleményemet befolyásolta a «P. H.» gyalázatos kritikusa, a ki következetesen hordja le nagysádot; ez a Kendey valóban utálatos, czudar egy ember lehet!

Nem mondaná ezt Kendey úrnak személyesen? — viszonzá hirtelen Pálmai Ilka. — Ime, itt ül velünk.

Cseengtettem. Az ajtóból egy szobaleány dugta ki

* Hogy el ne felejtsem valahogy, előreírom a poscriptumot.

fejét, ki a nélkül hogy kérdeztem volna valamit, azt válaszolá, hogy, sajnálja, de Pálmai Ilka itthon van és azért legyen szíves máskor jönni. Én, a szobaczcizus egykor szép volt arcját nem csíptem meg és kifejeztem sajnálatomat a fölött, hogy még egyszer kell idefáradnom; aztán több szobán keresztül-menve, beléptem a művésznő boudoirjába. Pálmai Ilka egy nagy állótükör előtt állott és midőn megpillantott engem, rendkívül örvendett, hogy láthatta magát a tükörben. Én is. Mert valóban nem minden Bakonyban terem egy Pálmai. Sőt ellenkezőleg.

— Tatan már a jövő hó elején! mondá a diva.

— Hogy-hogy? — kérdeztem.

— Nos, — válaszolá elragadó szopránjával Pálmai, ön valószínűleg azt akarta kérdezni, hogy mikor utazom Amerikába.

Erre én azt készültem mondani, hogy milliók szemében gyászkönyv fog ülni. De nem.

— Oh, az nem tőle függ! — hallatszék erre a diva kétszervonalozott «C»-je.

— Ki nem függ, és ha igen; mitől? — kérdeztem.

— Ön azt akarta mondani, hogy Evva megbocsáthatatlanul jár el irányomban, és ezt tőle rossz néven veszik... «Folyik az Evva vére, oh, a szegényke férj...» dudolá az aranyos Ilka,

— Ah! viszonzám fájdalmasan; az megbecsülhetetlen veszteség lesz reánk nézve. Könnyes szemmel ürítenék nagysádra egy utolsó säkingeni búcsút!

— Köszönöm, köszönöm! — mondá Pálmai; már reggeliztem. — «Én vagyok a kis Lolotte...»

Epen kezdtem elszomorodni azon, hogy füstbe ment a búcsúpohár, midőn a művésznő félbeszakított.

— Nem tartom vissza! — és aztán elmélázva, mintegy hirtelen tevé hozzá.

— Köszönöm, már reggeliztem!

— Miért ismétli ezt nagysád? — kérdém megletpetve.

— Nos, ön azt akarta mondani, hogy már oly hosszúra nyújtotta látogatását és szinte megéhezett; nem akarom, hogy a miatt oly soká nélkülözzen reggelijét. Isten önnel!

Megértettem a művésznőt. Mily lángész!

— Oh kérem, mondám, nem tesz semmit! Első a kötelesség, aztán a vigalom.

Pálmai Ilka kezébe vett egy kötetet költeményeiből. — Egy pillanat alatt kinn voltam és nyakra-főre futottam végig az utcán.

Hip-hip, burrah!

Sikertelen keresés.

— Akár mindennapos történet. —

Találkozik két jó barát, midkettő nő.

— No, Pista, én ugyan megjártam tegnap veled! Kereslek, mint a tűt. Reggel elmentem a kávéházba, a hol újságot szoktunk olvasni. Nem voltál ott. Felmentem a hivatalodba. «Még nem jött be», — azt mondják. Benéztem a cukrászdába: ott sem láttak. Végig futottam a Váci-utczán: se híred, se hamvad. Felmentem a kaszinóba: hiába. Visszafutottam a hivatalodba: «már — azt mondják — nem is igen jössz be». E közben 12 óra lett. Bementem Szikszayhoz, hátha ott sörözöl? hát nem. — Ott várok, megebédelek, mondok: te is ott ebédelhetsz, majd csak eljössz. Hiába vártalak. Délután átmentem a «Fiume»-kávéházba: ott már csak megkaplak a saknál. Ott sem voltál. — Megyek megint a Váci-utczára: nem vagy ott. Felmegyek a szabadelvű körbe: hátha egy kicsit politizálni akarsz és ott sem vagy; már egy hónapja nem láttak ott. E közben este lett; no — mondok — majd megkaplak valamelyik színházban; összefutom mind a hármat, hiába — —

— Egész nap otthon ültem!

— Ne mondd! Nézd el! ez eszembe sem jutott.

Diák levele.

«Kedves apám! Már oly rég nem hallottam hirt hazulról. Kérem tudósítson pár sorban, — de posta-utalványon. — Kálmán.»

Tudni kell a módját.

— Úgy látom, pajtás, jól megy az ügyvédség...de mondd csak, hol veszed a «pereket?»

— Magam csinálom.

— Magad?

— Igen. Előbb megismertetem egymással, bemutatom egymásnak az embereket, azután meg összeveszitem őket...A propos! nem akarsz megismerkedni egy Nagy József nevű derék urral?

A z á l o m.

— Mi lelt téged az éjjel? olyan rettenetesen hortyogtál, hogy nem lehetett föléd aludni.

— Képzeld, feleség, azt álmodtam, hogy vasúti lokomotiv vagyok.

A szórakozottság netovábbja?

Ha a löversenyénél a poszton álló rendőr, valamennyi verseny-loval feljegyez feljelentés végett, mert sebesen hajtottak.

Huszár-búcsú.

Huszár. Sohse ríjj, Rózsi! majd csak kapok új szeretőt!

Asszonyi állhatatosság.

— Jer velem a divatkereskedésbe, Máli.
 = Nem megyek. édes Marim; először nincs pénzem, másodszor nincs szükségem semmire, harmadszor meg attól félek, hogy ha kirakják elém az új divatos dolgokat, valamire mégis szükségem találna lenni.

Jól konzervált.

Összekocozódnak bor mellett a «Makk-hetesben» a vendégek.

Egy öregebbel pöröl egy fiatalabb ember.

— Hallgasson, velem ne okoskodjék, — szól az öregebb, — a maga korában még én is kész számár voltam.

— No, de jól konzerválta magát, bátyám, — vág vissza a fiatal úr.

Szellemes.

Rendező. Angela kisasszony: ez még a legszellemesebb szoknya, a melyet kegyeden láttam.

Ballerina. Igazán? pedig ez csak egyszerű mollruha.

Rendező. No igen, tetszik tudni: a szellemesség egyik fő-kelléke a rövidség.

Kedvében jár.

Pista. Te ma megint kikaptál az iskolában, úgy-e?
Gyuricza. Igen; megrakott az öreg tanító — az nem fáj, a mit az öreg ütni bír.

Pista. De mégis sírtál.

Gyuricza. Csak nem akartam elrontani az öreg tanító bácsi kedvét.

Az asszonyok.

I.

Furesa nép az asszonynépség,
 Szép, ígöző végtelen,
 Egy pillanat s villámgyorsan
 Elmegy tőlük az eszem.

Furesa nép az asszonynépség,
 Csalfa, hűtlen végtelen;
 Egy pillanat s villámgyorsan —
 Megjön tőlük az eszem!

II.

Nem félek az egész világ
 Tenger asszonyától,
 Férfi vagyok, ennél fogva
 A szívem is bátor.
 De dicsérje az ég urát
 Minden jámbor lélek:
 Megvallva az igazságot, —
 Egytől nagyon félek.

Huan Béla.

Ez is játék.

A többi közt két angol lord is utazott egy hajón, kik, miután senki sem akart velük tartani, hát csak kettesként mentek a játékkerembe szerencsét próbálni.

Egy pár óra elteltével a többi utas kíváncsi volt megtudni, hogy melyik angolt vette Fortuna az ő kegyeibe. Benyitnak a játékkerembe, ott látják a két urat az asztalnál, kezet ölebe rakva s merően maguk elé nézve.

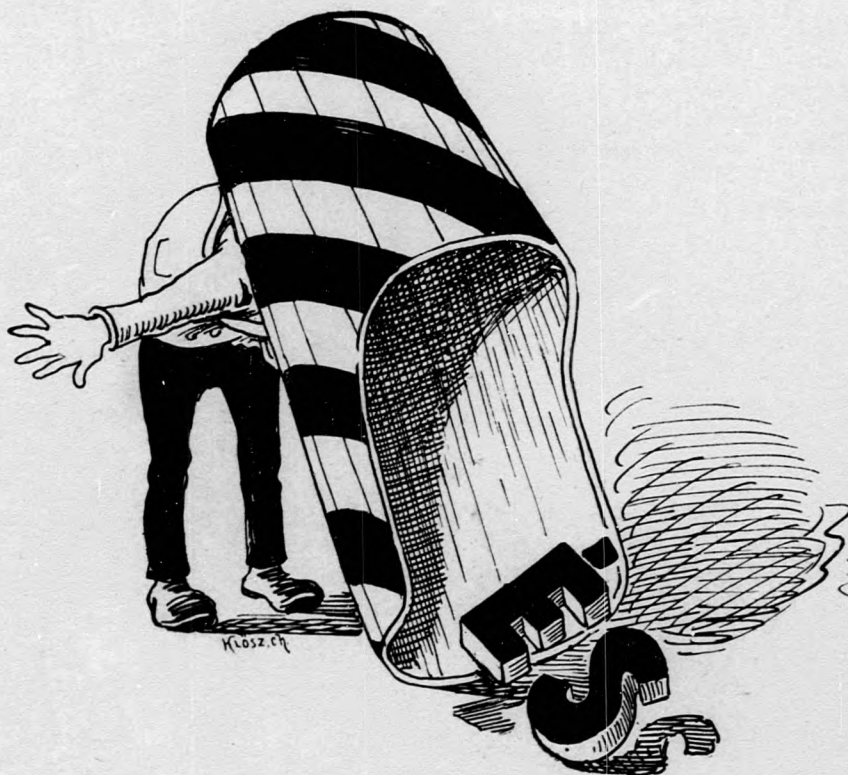
Az asztalon semmiféle játékszer nem volt, de azért hol az egyik, hol a másik septe be az asztal közepére kitett összeget. A nézők sehogy sem tudták kieszelni, hogy tulajdonképen mit játszanak ezek az anglusok. Egyik utas bátorságot vesz magának s kéri e játék titkának a magyarázatát.

— Ez nagyon egyszerű, — mondá az egyik angol, — im itt előttem is s a játszótársam előtt is van egy tengeri-szemnyi kenyérmorzsa. A kinek a morzsájára előbb száll egy légy, az nyerte a betételt.

A nagy ajándék.

— Hajjé! mit hoz most nekünk ez a jó *Fejérváry* bácsi!!

— Hát ennek nyögött úgy?

Kocza-vadászok.

— Gyula öcsém! vigyázz! minek hinted be puska-
porral a pecsenyét?

— Oh, hát azt hiszi, Gyuri bátyám, hogy engemet
a mamám puskaporral ereszt vadászni?

— Hát mivel?

— Törött borssal.

— De Jani pajtás, mit állsz itt reggel óta egy
helyben? eredj és keress valami vadat.

— Majd bizony, hogy legyen mit megint el-
hibázni!...

Okos választás.

Mama. Mondd csak, Irén, ha rajtad állna a vá-
lasztás: mi szeretnél inkább lenni: gazdag, vagy szép?

Leány. Szép.

Mama. Oh, te hiú, könnyelmű leány.

Leány. Nem olyan könnyelmű. pün! gondold:
mert ha szép lennék, akkor könnyű volna meg-
gazdagodnom.

Magyar költőkből.

«Oh adj, oh adj nekem
Hüs cseppet hü csehem!»

Lesi Balázs képviselőjelölt a Ház folyosóján.

— Bemutatózó. —

Hej, ha én most képviselő volnék!

Nézd csak, milyen délczegen, legényesen himbá-
lódik ez a *Fejérváry*, mintha vád alá se volna he-
lyezve!

— Hej, vádlott! — akarok rá kiáltani, de sze-
rencsére hamarosan meggondolom magamat, vissza-
szívom a szíves megszólítást és kalapomat levéve,
szivaromat kikapva, félre állok az útjából.

— Aláz'szolgája, kegyelmes uram!

Csak úgy tesz rá, hogy «szrbsz!»

Ej, beh kényes ember.

Már pedig mégis csak vádlott ő kigyelme. De hát
nem tudhatja az ember, hogy milyen kerület ürül
meg legközelebb s nem kormánypárti képviselő
leszek-e?

Itt jön *Dani* bácsi! A derék, tisztos öreg úr.

— Aláz'szolgája, Dani bácsi.

— Jó napot, — azt mondja.

— Hm! ez még büszkébb, pedig egy hajszálnyi
érdeme sincs benne, hogy megkaptuk az «és»-t. Minek
is köszöntem neki? Hmha! de hátha éppen független-
ségi kerület ürül meg legközelebb?

Aha! Apponyi!
 Aj, beh derék nagy ember!
 Ennek már meg lehetne húzódni az árnyékában!
 — Legalázatosabb szolgálja.
 Nem is felel?

Nono! bizonyosan nem ért fel a szavam abba a magasságba, a hol ő a fejét viseli. Nem jó mindent megaprehendálni, mert hátha éppen mérsékelt ellenzéki követ talál belőlem lenni?

Ni, hogy mennek be az emberek a házba. Veres zsinóros, fehér keztüis inasok nyitogatják előttük az ajtókat... Ejh, ha én képviselő volnék... isten bizony nem tartanám magamat olyan nagy urnak, leereszkedő lennék, magam nyitnám ki magamnak az ajtót, nem háborgatnám ezeket a derék inasokat...

Ejh, ha én képviselő lennék!

Milyen szép pálya az; abból az ember minden lehet: tisztelt képviselő társam, az előttem szóló, a túloldal szónoka, a közbe szóló t. képviselő úr, azután kormánybiztos, táblai bíró, államtitkár, miniszter — minden, minden; — míg ebben a fene civilizált életben falusi jegyzőségig se bírtam vinni, mert azt vetették, hogy «ész kell ahhoz».

Szervusz, pajtás, hogy vagy? nem hallatszik valami a klubban: nincs valahol — tudod no — — vagy egy üres kerület?

Szaván kapja.

Boltos. Hányas számú keztüit parancsol, nagysád?
Kisasszony. Jaj, biz én nem tudom megmondani.
Boltos. Akkor hát szabad kérnem a kezét?
Kisasszony. Tessék beszélni a mamámmal.

Nemzeti színház. — «Éva». Vig-szomorú-játék három felvonásban
 Irta: Kabos E.

Tisztelt szerkesztő úr!

Van a nemzeti színháznak egy igen jeles embere, a ki mindenhez ért a világon, csak még szindarabot nem irt. Ez a jeles ember *Ujházy* Ede.

Ennek most eszébe jutott, hogy ő, ha úgy akarja, össze tud hozni egy drámát is — és úgy tesz. Kiválogatja a java színészeket: *Jászay* Marit, *Márkus* Emiliát, *Gyenes*t, *Mihályfit* és még néhányat, aztán azt mondja nekik, hogy: játszszunk egyet gyerekek.

Azok ráállnak, hogy ugyan mi lesz ebből? mikor egyiknek sincs szerepe, hanem mindnyájoknak úgy kell majd tenni, a hogy *Ujházy* rendeli nekik, azt kell mondani, a mit ő akar.

A dolog pedig olyan jól megy, mintha csak betanulták volna *Jászay* nem szereti *Mihályfit*, az urát, hanem szereti *Gyenes*t (ugyan mit kap rajta!) hanem mert *Mihályfi* köztudomásúlag igen jó fiú, megkönyörül rajta *Ujházy* és hoz neki egy kedves kis menyecskét, *Márkus* Emiliát; ez szereti *Mihályfit*, a ki szintén megszereti ezt a kis menyecskét.

Ujházy itt nem áll meg, hanem elárulja egyik párt a másiknak s házi veszedelmet akar csinálni. Ez meg is történik muzsika szó mellett.

De most már mi történjek? *Ujházyt* elhagyja a leleményessége, meg aztán vacsora ideje is van már; de még nagyobb baj, hogy *Jászay* Mari nincs megelégedve a szerepével, fogja magát és azt se mondva, hogy befellegzett, felöltözik és haza megy, ő tovább nem komédiázik.

Ujházy keresi, hogy végig csinálhassa, a mit a közben kigondolt, hanem megrökönyödve tér vissza, mert mint mondván volt: *Jászay* már haza ment. Csakhogy a szükség leleményesé teszi az embert: ő is az lesz és azt mondja a publikumnak, hogy nem lehet folytatni a darabot, mert a hősnő hirtelen meglötte magát, aztán még nagyobb furfanggal élhárítja magáról az odiumot s azt mondja, hogy ő az egészről nem tehet, mert bevallja, hogy ezt a szövevényes históriát *Kabos* gondolta ki és írta meg.

Nosza: keresik *Kabost*, a ki meg is jelenik a lámpák előtt s töredelmesen megfogadja, hogy többet ilyet nem tesz.

No, de azért nem kell azt a jó *Kabos* gyereket bántani: majd ezután jobban viseli magát.

K. K.*

Takarékoskodás.

— Te Kálmán! roppant pazarló lehetsz te! A drága pezsgőt sörös kancsóból iszod!

= Ellenkezöleg, pajtás: éppen takarékos vagyok, mert nem veszek pezsgős poharat.

* Valahogy bele ne korrigálja a szerkesztő úr a két K. közé az «és»-t, mert az a két K. csak azt jelenti, hogy *Kis Kakas*.

Bizalmasan.

— Halló, halló!
 ○ Kit tetszik?
 — *Fejérvári* miniszter urat.
 — Halló!
 — Úgyan kérem alássan: hogy tetszett azt a szörnyű nagy jelentőségű «és»-t a némettől kierőszakolni?

— Oj, az nagyon nehezen ment. Sarkamra álltam, fenyegetőztem; ijesztgettem a németet, hogy lemondok, hogy ha nem látgitanak, még gatyát is magyar nemzeti színű vászonból szabatok magamnak...

— Ejha! valóban: excellenciád a nemzet hálájára érdemes. Mit gondol excellenciád, hogy mivel hálálhatnók meg nagy jóvótát?

— Igen kevéssel megelégszem: elég, ha minden magyar ember *fekete* díszit ölt és *sárga* irigységgel nézi sikereimet.

— Hoch!

Reszelt torma.

I. A becsület.

A becsület: *hűbizomány*;
 Jöjjön bármily rossz pillanat —
 Elfecsérelned nem lehet:
 Mert ezt csak *növelni* — szabad!

II. Az információ.

— *Egy ügyvéd praxisából.* —

Nagy úrhó' vittem «információt»
 S becsületről leczkét tartott nekem:
Ily pénzt kezembe nem veszek soha!
 — De *túrte*, hogy asztalára tegyem!

III. Az ambíció.

Az ambíció: megvadult számár,
 Vakon rohan, nincs akadály neki!
 S ha tesz, azért tesz, mert a *hiúság*
 S *érdék* tüzes *taplója* kergeti!

Bodnár István.

Fejezet egy modern regényből.

... Éjfél volt. A Sz.-Prikulics-téren az óra kísértetiesen ütött tizenkettőt. A város utczái már puszták voltak, a házakban csaknem mindenütt eloltották a gyertyákat.

Az Antal-utca szintén sötét és kihalt volt. Csak egy pislogó lámpa világított benne.

A nesztelen csendet egy paraszt eszima kopogása szakította félbe.

Valaki gyors léptekkel közeledett az Antal-utca felől a magában, sötétben álló kastélyhoz s csak mikor ahhoz az egy pislogó lámpához ért az ismeretlen, lehetett meglátni az ő izmos alakját... szürke köpenyeg és sapka volt rajta... a sapka egészen szemöldökéig le volt húzva.

Az ismeretlen alak a kastélyhoz érve, otthonosan dugott be egy kulcsot a kapu závarjába s egy perc múlva eltűnt a kapu mögött.

Mister Egmond, — mert ő volt az éjjeli ember, — egy teljesen hideg szobába lépett s rögtön gyertyát gyújtott. A földszinti helyiség egyszerre világos lett.

Mister Egmont tekintete a közelében álló asztalra esett, a melyen egy hosszú kés feküdt... aztán mintha valamit keresne: körüljártatta szemét...

Csakugyan... egy szögletben meghúzódva szunynyadt ő, a kit kerestett.

— Aha! — dörmödött mister Egmont, — ezzel még ma végezni kell.

Felkapta a kést és határozott léptekkel közeledett áldozata felé.

Az áldozatnak nem volt ideje elkiáltani magát.. Egmont vasmarokkal szoritotta meg a torkát s egy perc múlva ott hevert annak véres feje a földön..

De a gonosztevő nem elégedett meg ezzel: hideg mosolygással elkezdte áldozatát tépni... tépni...

Mister Egmont szakács volt, áldozata pedig egy *jércze*.

Naturalista.

Tromf.

Gazdag töképezés. Nem szégyenli magát: *munka* helyett *koldulással* keresi a kenyerét!

Koldus. A nagyságos úr meg még csak nem is koldul.

Kiméli a drágaságot.

Feleség. No hát gargarizáltad a torkodat az orvossal?

Férj. Persze hogy gargarizáltam.

Feleség. De nem látom a tálban semmi nyomát.

Férj. Hát olyan drága medeczinát csak nem köpök ki tán?

Hogy volna az drága?

Asszony. Micsoda? Egy ilyen tojás három krajczár? Hisz ez szörnyű drága.

Kofa. Szörnyű drága-e? Hát próbáljon a téns-asszonyka három krajczárért ilyet tojni.

Hogyne?

Biró. Volt ön már büntetve?

Vádlott. Hogyne, tekintetes bíró uram, hiszen nem vagyok már mai gyerek.

Jó is, nem is.

— Ah, istenem! még mindig esik! Az igaz, hogy ez egy felől kedvező, mert láttathatom szép lábaimat, de másfelől rossz, mert esernyő alá kell bujnom s nem láttathatom a szép szemeimet.

Az egoizmus netovábbja.

Egyik vendég. Krisztusa ne legyen: olyan kemény ez a vese-pecsenye, mint a csizma-talp.

Másik vendég. Hát mondja meg a vendéglősnek.

Első vendég. Oh persze, hogy majd a többi vendég puha vese-pecsenyét kapjon?

«Elment».

- Itthon van a báró úr?
- = Sajnálom, elment.
- Hiszen ott néz ki az ablakon.
- = Nem is ő ment el, hanem minden pénzünk.

Szórakozottság a lóvonatú vasúton.

Úr. Mi ez? hogy mer ön az én zsebembe nyúlni?

Zsebmetsző. Bocsánat, tévedésem onnan eredt, hogy épen olyan színű nadrágja van uraságodnak, mint nekem.

Határozott választ kér.

Utazó ügynök. Van szerencsém magamat bemutatni, mint a «Gross és Klein», a «Brünner és T^{sa}» s a «Krumpholz és fiai» czég utazó ügynökét...

Kereskedő. Nem kell semmi, takarodjék az úr!

Utazó ügynök. Jól van kérem, csakhogy mint melyik czég ügynöke takarodjam?

Jó omen.

Apa. Aztán azt hiszi kedvesem, hogy ön boldog lesz az én leányommal?

Vő. Persze: hazard-játékban mindig nagy szerencsém volt.

Szórakozott kalapos.

Fiatal úr. (Belép a kalapos boltba.) Egy kalapot szeretnék venni.

Kalapos. Lehet kérem. El tetszett hozni a fejét?

Ujhelyi. A hiányt majd pótoljuk. — **L. H.** A mint látja: bevált. — **T-nyi J-n.** Az elsőt talán közöljük, a második már igen sokszor el volt mondva. — **R-es.** (A. L.) Megjárja. — **H. L.** (Bpst.) Nem ér az indignáció semmit: tessék megismerkedni a napi lapok úgynevezett «kritikusaival», azokat megbámulni, nekik udvarolgatni: akkor majd, ha egyszer megint kiad ön egy kötet verset, mindjárt megteszik önt «elő legnagyobb költőnk»-nek. Ajánlatos, hogy az első bemutatkozásnál ilyen toilettet csináljon: piszkos ing, kirojtolódott végű nadrág és bab-csupájzzal lepotyogtatott kabát; igen ajánlatos az is, ha valami stiklit tud kimutatni, a miért a hatósággal volt dolga, vagy hogy ha hitelesen igazolni tudja, hogy valamelyik apja, vagy bátyja hatalmas ember, stb., stb. Gondolja csak fel, hogy hány «elő legnagyobb költőnk» van jelenleg s ne viszítse el minden reménységét. — **H-n B-a.** (Bpst.) A versikéket köszöjnjük. Egyet anektáltunk a «Heti rigmus»-ok közé. — **M-y J-ó.** (Bpst.) Egy sornyi sem közölhető. — **G-ck Gy.** (Bpst.) Valamicskével jobbakat kérünk. «A nemzetek megajándékozása» érne a legtöbbet, de verselése olyan nyikorgó, mint a kenetlen taligáé. — **B-za K-n.** (Mdr.) Nem rossz, de nem nekünk való. — **V-i J-s.** (Bpst.) Nem közölhető. — **K-es J-n.** (Bpst.) Gyöngé.

Több kéziratról jövőre.

SZABADALOM-SZÁM
XXI/2832.

Szabadalmazott

SZABADALOM-SZÁM
XXI/28742

KAUTSUK CZIMBALOM-VERŐK.

Minden czimbalmat játszó egyének igen ajánlható az ujonnan feltalált **kautsuk-
verők**, a melyek alakjuk, fogásuk s ruganyosságuknál fogva tökéletesen pótolják az eddigi
hiányt s az úgy is igen nehezen előidézhető **tremolókat** nagyon könnyűvé tették és
daczára a czélszerűségének és elegáns kiállításának **ára párjának mégis csak 2 frt.**

Ezenkívül ajánlom az egész Európában ismert és kedvelt szab.

centralis czimbalmainmat (pedállal és a nélkül), mely azon előnnyel bír, hogy a hangolás mindig tartós s egy
a fenéken **5 esavarral** felillesztett aczélrudból álló védszer által a **repedés** vagy
engedés lehetetlenné tétetik, ezáltal a hang is szebb és erősebb.

CZIMBALOM-ISKOLA magántanulásra, mely a legújabb és legkedveltebb nép-
dalokat foglalja magában. **Ára 3 forint.**

APPEL IGNÁCZ

hangszergyáros

Budapesten, Kerepesi-ut 38 (ezelőtt Gr. Károlyi-utca 5. sz.)

Részletes árjegyzéket ugymint az összes hangszerekről ingyen és bérmentve küldünk.

A legjobb

Brünni szövötteket

gyári áron szállítja a
postó gyári-raktár

Siegel-Imhof

BRÜNNEN.

Egy elegáns **6szl** vagy **téli
férfi öltönyre**

elégendő 3-10 mtr. végekben, azaz
4 bécsi rőf, 1 vég ára:

4 frt 80 kr. közönséges,

7 frt 75 kr. finom,

10 frt 50 kr. finomabb

12 frt 40 kr. legfinomabb,

valódi gypjuból.

Továbbá kaphatók legnagyobb vá-
lasztékban: selyemmel szövött
kammgarnok, felöltő szövöttek,
Palmerston és Boy téli kabátokra,
loden vadászok és gaztlák számára,
peruvinné és tosking szalon öltö-
nyökre, posztók női ruhákra stb.

**Jó árúért és pontos szál-
litásért kezeskedünk.**

Minták ingyen és bér-
mentve. 11456

Hazánk legkedveltebb savanyúvize a

Borral használva kiterjédt ked-
veltségnek örvend

MOHAI
Legjobb
asztali és ödítő
ital.
ÁGNES
Hazánk
legzénsavdúsabb
vize.
Kitűnő szolgálatot
tesz az emésztési zavaroknál.

6 tensége József főherceg asztalán rendes italul szolgál.
Friss töltésben mindenkor kapható:

Édeskuty L., magyar királyi és szerb királyi udvari
ásványvíz-szállítónál Budapesten.
Ugyiszintén minden gyógyszerárban, fűszerkeres-
kedésben és vendéglőben. 11702

Régi eredeti festmények eladása.

Családi viszonyok miatt egy

régiségi kép-gyűjtemény,
mely részint már a **mult században** gyűjtetett és a
leghíresebb mesterektől származó, eladatik. Meg-
tekinthető naponta reggeli 9 órától esti 6 óráig.

Magyar-utca 34. sz. alatt földszint.

Az
Üstökös előfizetési ára:

negyedévre 2 frt,

félévre 4 »

egész évre 8 »

Az «Üstökös»-nek
ezévi összes számai
megrendelhetők a ki-
adóhivatalban, Kec-
keméti-utca 6. sz.
(Árak a rendesek.)

Az «Üstökös» szá-
mára hirdetések fel-
vételnek kiadóhiva-
talunkban, Kecke-
méti-utca 6. szám.

OCCASIÓ!

Nagy bevásárlások folytán azon helyzetben vagyunk, hogy
asztalneműeket, különösen 6 és 12 személyre valót,
abroszokat, asztalkendőket, és törülközőket
mélyen leszállított áron adhatunk.

Dus választéku

szőnyegraktárunkra

különösen figyelmeztetünk. Smyrna szőnyegek □méteren-
ként 10 forinttól feljebb.

Helyes mértékért kezeség.

KUNZ JÓZSEF ÉS TÁRSA

Budapest,
Deák- és Erzsébet-
tér sarkán.